

 Պարոյր Յ . Աղապաշեան, Պէյրուս, 13 Յուլիս 2016

Վարդան Խրլոբեանի մահը, ի Լոս Անճելըս, խորապէս յուզեց իր ընկերները, բարեկամներն ու մտերիմները, որոնք, անտարակոյս, մեծ թիւ կը կազմեն:

Բարի էր, անձնագոհ, ընկերային, անկեղծ ու ժպտերես:

Մարգիկ էր, ֆիզիքապէս, մանաւանդ մարզական ոգիով առլցուն:

Անձնապէս Վարդանը ճանչցած եմ փոքր տարիքէս, Այն Մըրէյսիի բնակիչ ըլլալով, իրենց տան եւ մեր տան միջեւ փոքր տարածութեան մը հեռաւորութեամբ:

50-60ական թուականներուն, ծովափնեայ Այն Մըրէյսէ շրջանը, այլ համայնքներու կողքին (սիւննի, շիիթ, տիւրքի, քրիստոնեայ, հրեայ), կ'ապրէին բազմաթիւ հայեր, փոքր Հայաստանի մը շունչ տալով անոր:

 Պարոյր Յ . Աղապաշեան, Պէյրուս, 13 Յուլիս 2016

Վարդան Խրլոբեանի մահը, ի Լոս Անճելըս, խորապէս յուզեց իր ընկերները, բարեկամներն ու մտերիմները, որոնք, անտարակոյս, մեծ թիւ կը կազմեն:

Բարի էր, անձնագոհ, ընկերային, անկեղծ ու ժպտերես:

Մարգիկ էր, ֆիզիքապէս, մանաւանդ մարզական ոգիով առլցուն:

Անձնապէս Վարդանը ճանչցած եմ փոքր տարիքէս, Այն Մըրէյսիի բնակիչ ըլլալով, իրենց տան եւ մեր տան միջեւ փոքր տարածութեան մը հեռաւորութեամբ:

50-60ական թուականներուն, ծովափնեայ Այն Մըրէյսէ շրջանը, այլ համայնքներու կողքին (սիւննի, շիիթ, տիւրքի, քրիստոնեայ, հրեայ), կ'ապրէին բազմաթիւ հայեր, փոքր Հայաստանի մը շունչ տալով անոր:

Վարդանի սերնդակիցներէն էին՝ Վարդան Սարաֆեանը, Յարութիւն Սանճեանը (Սինսն), Արա եւ Օշին Գըրքեաշարեանները, Մայք Մարտիրեանը, որոնց կը միանային մօտակայ այլ շրջաններէ երիտասարդներ, կազմելով աշխոյժ համախմբում մը, որուն յետագային կը հետեւէին՝ Յակոբ Գոճայեանը, Յովսէան Իսկէնտէրեանը, վաղամեռիկ Սաքօ Կեպէշեանը, Խաչիկ Մարտիրեանը, Վարուժան Մարտիրեանը, Գէորգ Սարաֆեանը, ապա՝ Պարոյր Աղապաշեանը, Տիգրան Աբրահամեանը, Ճորճ Կեպէշեանը, Երջանիկ Մարգարեանը, Գառնիկ Գոճայեանը, Մեսրոպ Սարաֆեանը, Նաեւ Շաքէ Յակոբեանը, Աստղիկ Կարմիրեանը, Մանուշ Կեպէշեանը, Սօսի եւ Ալիս Մարտիրեանները եւ շատ ուրիշներ:

Եթե չեմ սխալիր, 1957ին, թաղաշրջանին մեջ շշուկներ տարածուեցան, թե Վարդանը, փոխադրականների ("փոսթա"յի) մը մեջ, արկած մը ունեցած էր եւ կորսնցուցած ձախ թելը: Խոր յուզում պատեց բոլոր զինք ճանչցողներուն մօտ այս ցաւալի լուրը, սակայն, կարճ ժամանակ մը ետք, ան *վերայայտնուեցաւ* շրջանակին մեջ, ոչ միայն առանց բարդոյթի, այլեւ՝ աւելի վճռականացած ու հզօրացած, իր կեանքը շարունակելու, ուսումնական, ընկերային, մարզական ու միջավայրային մարզերէն ներս:

Իմ սերնդակիցներս աւելի մօտէն ծանօթացան ու շփուեցան Վարդանին հետ, դպրոցական շրջանակ՝ Հայ Աւետարանական Գոլէճէն ներս, ուր իբրեւ կրտսերներ, մեծ հիացմունք ունէինք վերի կարգերու "հսկիչ" երեցներուն նկատմամբ, կը սիրէինք զիրենք, կը հետեւէինք իրենց ցուցմունքներուն ու կը սորվէինք անոնց փորձառութիւններէն:

Անոնց մեջ իւրայատուկ տեղ ունէր Վարդանը, իր հանդուրժողականութեամբ, գրաւչութեամբ ու հոգատարութեամբ, մանաւանդ որ՝ ան, մեզ՝ Այն Մըրէյսիական-ներունս նկատմամբ գուրգուրոտ վերաբերում ունէր, առանց մեզ... շփացնելու:

Իսկ մեզ ամենէն աւելի հիացնողը այն էր, որ Վարդանը հոյակապ *պասքէթ-պոլիստ* էր եւ դպրոցի հաւաքականի մնայուն անդամ՝ Խաչիկ Մանսուրեանի (...), Պօղոս Մահսերեճեանի, Գրիգոր Սատրքեանի, Սափօ Բալուլեանի ու Կարապետ Պարտիզպանեանի հետ կազմելով *յաղթական հնգեակ* մը, իսկ յետմիջօրէին՝ մեզ մարզելով կամ մղելով դէպի մարզական բնագաւառ:

Իսկ աւելի ուշ, Վարդանը իր մարզական "յաղթարշաւը" շարունակեց, այս անգամ ինքնաշարժի մրցաշարերուն մասնակցելով ու գրաւելով պատուաբեր արդիւնքներ, ի մեծ ուրախութիւն ու քաջալերութիւն զինք սիրողներուն, որոնց մեջ, անշուշտ, մենք՝ իր կրտսերները:

Կեանքի ասպարեզին մեջ, Վարդանը դարձեալ յաջողեցաւ, իր հիմնած ու վարած ապահովագրական ընկերութեամբ, միշտ օգտակար դառնալով իր շրջանակի տղոց ու բարեկամներուն:

Լիբանանեան պատերազմը, ինչպէս շատեր, մեզ ալ բաժնեց, բայց, զիրար չմոռցուց:

Վարդան Լոս Անճելըս հաստատուեցաւ եւ հոն շարունակեց իր ասպարեզային-ընկերային եռուն կեանքը:

Չինք՝ "պահիկ" մը տեսնելու առիթ ունեցայ Լոս Անճելըս (1991), իսկ 2011ին, երբ Ամերիկա կը գտնուէի, 40ամեայ վաստակիս առիթով, դժբախտաբար, չկրցայ իր ներկայութիւնն ու մօտիկութիւնը վայելել, յետոյ ալ իմանալով որ Վարդանը, նոյն վճռականութեամբ եւ ամրակուռութեամբ, կը մաքառի... մահուան դէմ:

Սրտի պարտք զգացի, թեկուզ ուշացումով, Վարդանի մեկնումին անդրադառնալ, որովհետեւ արժանի էր ան յիշատակութեան:

Վստահ եմ, որ զինք սիրողներն ու իր սիրելիները շատ են, ընտանեկան պարագաներէն մինչեւ մեծ "*ըրթաւ*", բայց, արդեօք, անոնցմէ մէկը անդրադարձա՞ւ անոր կորուստին:

Սիրելի երեց "հսկիչ" ու "մարզիչ" Վարդան, մնաս Վարդանեան ոգիով կենդանի ու անմոռանալի:

